

Óli Jacobsen

olijacobsen@post.olivant.fo

varð sígdur niður á helluna, og hann bant hinar í. So vórðu teir drignir upp.

Stóripottur varð settur út á, og teir finga alt gott frá bóndanum. Fyri at fáa hita í kroppin bað Niels Petur hinar koma at dansa. Hetta dámdi tó ikki prestinum!

Sunnudagin fóru teir í kirkjuna at takka Harranum fyri bjargingina. Men sjálvan prest sóu teir ikki. Hann mundi hava fingið nóg mikið av ferðini og setti seg ikki fòran fyri at vera við. Tískil varð tað bóndin sjálvur, sum las lesturin.

Abbi fekk dannebrogsmerki, men teir, sum veruliga framdu bjargingarbragdið, finga einki. Hetta vóru tað mong, sum hildu vera løgið.

Presturin fór til Danmarkar summarið eftir og kom ikki aftur. Hann sendi avskeðstalurnar heim til kirkjurnar at verða lisnar upp.

Men hansara samband við Føroyar endaði ikki við tað. Hann skrivaði bókur um Føroyar, og hansara eftirkomarar komu saman við føroyingum í Danmark. Abba-dóttirin, Marie Louise, giftist við Karsten Hoydal. Hetta hevur verið og er ein sera sjónlig ætt í Føroyum.

Vanlukkan við Johannes

Janus (Jóhannes) skuldi verða bóndi eftir pápa sín. Men hann slerdi út av báti. Tað hevði ein smiður verið í Dímun í 1914 og gjørt okkurt í stand. Millum annað hevði hann málað stovuna. So skuldu teir fara avstað aftur, tá var abbi blivin starblindur.

Har var ein gamal húsavíkingur, Karl, abbi Dánjal av Rana. Hann datt oman, har presturin Rudolf Jensen fall, men hann yvirlivdi. Hann noktaði at fara við úr Dímun, tí tað var ikki veður.

Men smiðurin helt, at tað mundi vera hampuligt veður at fara.

Abbi lurtaði eftir honum. Hann skuldi eisini onkur ørindi á Tvøroyri. Teir fóru avstað við einum fýramannafari. Báðir synirnir, pápi mín og hesin Jóhannes vóru báðir við umframt Óla Jákup, hálvbeiggi abba. Hetta eru teir sum eg veit um, ið vóru við. Teir koma nakað suður. Veðrið var toluligt, men tað ilskaðist meira og meira.

Tá ið teir vóru komnir nakað í ein útsynning av Stóru Dímun, siga bátsmenninir við abba, at nú vinna teir ikki longur. Tað var ógjørligt at rógva Suðuroynna upp. Tað var einki at gera uttan at venda undan veðrinum.

Abbi helt fyri, at vóru teir mentir at andøva, so vildi sjóvarfallið bera teir í lívd av Suðuroynni. Skilamenn hildu eisini seinni, at høvdu teir lurtað eftir abba, so komu teir fram. Men bátsskipanin var blivin óttafull og vildi bert venda við aftur.

So varð gjørt. Teir drivu so undan veðrinum. Einastaðni i námd av Stóru Dímun finga teir

ein sjógv. Um Johannes stýrði ella sat á lærinum og róði veit eg ikki. Men tá ið sjógvurin var burtur, var hann eisini burtur, og hann sást ikki aftur. Johannes gjørdist bert 22 ára gamal.

Standurin var tá ringur innan-borða. At fara til Dímunar var hop-leyst. Teir settu tí upp í Húsavík.

Tað undraði eisini mangan mann, at báturin, sum veðrið tók seg upp kláraði hesa longu leiðina norður til Húsavíkar.

Eg plagdi at spyrja mammu meira um tað, ið hendi, men hon segði, at pápi vildi ongantíð tosa um hendan túrin, so fast neyt tað honum.

Abbi dettur oman

Omaná alt so datt abbi eisini oman. Søgjan var, at honum dámdi einki, at náatin nørdist so dúgliga í oynni, tí hesin fuglur avoyddi lomvigan. Hann gjørdi sær tí nógvan ómak at oyða nátan.

Ein dagin seinnapartin í mai mánaða 1918 vóru hann og svágur hansara Óla Jákup við Á úr Húsavík farnir inn eftir gøtuni inni í Grønuskor at beina fyri nátaeggum. Verður eggið fyribeint, verpur hann ikki aftur sama ár. Ein dóttir, Jana, var við og eisini pápi.

Abbi, sum var blindur, styðjaði seg við hondini á økslini á dótrini, meðan hann gekk.

At ganga blindur í bakkanum, har bert eitt skeivt fet kundi merkja tann vissa deyða, kundi sigast at vera sera djarvt. Men soleiðis gekk abbi ofta. Pápi plagdi at ganga frammanfyri.

Óla Jákup varð nú latin niður á lomvigarøkurnar at koyra nátaeggini útav, og abbi setur seg undir línuna.

Niels Pauli Ziskason, Palli í Røvaragili, var saman við Niels Petur við til at fremja umrødda bjargingarbragd

Henda myndin er tikin undir kirkjuni í Dímun í 1916. Á henni eru fleiri av persónunum, sum eru umrøddir í hesum parti. Aftast frá vinstru eru: Sigvald Djurhuus, lærari á Sandi, ein danskur verkfrøðingur, A.C. Evensen, prestur á Sandi, Óla Jákup Jensen, sonur bóndan, Janus Jensen, bóndin, Lisbeth Kristina Magnussen, Gudrun Jensen, matmóðirin, Óla Jákup Johannesen, sum datt oman tvey ár seinni, Petra Jacobsen úr Suðuroy. Fremst: Jana, Margretha Sofia og Rigmor, døtur bóndan

Óla Jákup hevur nú gingið fleiri favnar eftir eini lomvigarók at reinsa øll nátaeggini útav. Men tá er hann áhaldsin og fer útav rókini. Abbi helt í línuna. Slakkin var so stórur, at tað kom at standa so nógv á, at abbi fór við og duttu teir hundrað favnar niður.

Tað seinasta Jana sá á abba var føturnar.

Eftir teimum sást eingin slóð uttan húgván hjá abba, sum hekk føst um ein knast í berginum. Tað

var um eitt hár gjørt, at Jana ikki eisini fór við í fallinum.

Minningarorð

Dimmalætting hevði minningarorð um abba, har tað millum annað varð endurgivið úr Nationaltidende:

Jens Ole Jacobsen var en landskendt Mand deroppe baade af Færinger og Danske og havde Ry som en udmærket og belæst Personlighed. Hans Fader sendte ham i sin Tid til Hvalbø, hvor han gik i Skole, men senere udvidede han sine Kundskaber og læste alt, hvad de fjerne Vilkaar kunde fremskaffe.

Økonomisk set var han, Lejeren af den ensomme og ugæstmilde, men Græs- og Fuglerige Store Dimon velsitueret. Men Døden havde hjemsøgt hans nærmeste haardt og traf da ogsaa ham selv, før han blev 55 Aar gammel.

Jørgen Falk Rønne greiðir í hesi grein frá hendingini í 1895 og leggur afturat:

Saa er han død den brave Mand. De ved ikke, hvor intelligent og tiltalende han var, klog i sin Tale og ivrig efter Kundskaber. Han var min gode Ven og ofte – efter Forholdene – besøgte vi hinanden, og han laante Bøger hos mig hver Gang.

Alt det han har gaaet igennem! Blind vidste jeg ikke, at han var blevet, men ellers har der været meget for ham at bære.

Sjálv skrivar Dimmalætting m.a.

Dimonbonden var en interesseret

Jørgen Falk Rønne fekk nóg mikið av ferðini

og oplyst Mand. For at faa alsidig Viden abonnerede han paa Salomonsens store Konversations Leksikon, og det bedrøvede ham meget, at hans Syn forsvandt, saa han ikke kunde læse dette Værk. Han var en gæstfri Mand imod de mange, som især i sommertiden besøgte Dimon.

Komandi partur

At tað er vandamikið at bógva á Stóru Dímun, sást aftur í 1924, tá ið Óla Jákup, pápi Janus, fær ein stein í høvdið og doyir.